Cod ECLI ECLI:RO:TBSTM:2018:026.000024

Cod operator: 11276

Dosar nr. 2864/296/2017

R O M Â N I A
TRIBUNALUL SATU MARE
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

DECIZIE CIVILĂ Nr. 24/AP/LP/2018
Şedința publică de la 02 Februarie 2018
Completul compus din:
PREŞEDINTE Gelu Mihai Coman
Judecător Mihaela Hăprian
Grefier Lavinia Cristina David

Desfăşurarea şedinței de judecată s-a înregistrat cu mijloace tehnice audio potrivit art. 231 alin. 2 Cod procedură civilă.

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de **apelantul** **– BIROU DE MEDIATOR,** cu sediul social în împotriva sentinței civile nr. 537/08.05.2017 pronunțată de Judecătoria Satu Mare, în contradictoriu cu **intimatul CONSILIUL DE MEDIERE**, cu sediul în Bucureşti, Şoseaua Nicolae Titulescu, nr,.88B, cu având ca obiect ***cerere de valoare redusă.***

La apelul nominal făcut în şedința publică de azi nu au răspuns părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează faptul că, judecarea apelului a avut loc în şedința publică din data de 19.01.2018, concluziile şi susținerile părților prezente fiind consemnate prin încheierea din acea zi, încheiere care face parte integrantă din prezenta , amânându-se pronunțarea la data de azi, când în urma deliberării avute ;

TRIBUNALUL
DELIBERÂND

Asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 537/08.05.2017 pronunțată în dosar cu nr. de mai sus, Judecătoria Satu Mare a admis în parte cererea formulată de către reclamanta Consiliul de Mediere în contradictoriu cu pârâtul – Birou de mediator şi a obligat pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 900 lei, reprezentând debit restant, respingând în rest cererea ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut că la data de 11.10.2016 reclamanta a emis pe seama pârâtului factura seria CM nr. 3167 (f.7) în cuantum de 1.500 lei, sumă ce reprezintă taxa profesională pe anul 2012 (300 lei), taxa profesionala pe anul 2013 (300 lei), taxa profesională pe anul 2014 (300 lei), taxa profesională pe anul 2015 (300 lei) şi taxa profesională pe anul 2016 (300 lei).

Art. 17 alin.2 din Legea nr. 192/2016 prevede faptul că „Consiliul de mediere se organizează şi funcționează potrivit prevederilor prezentei legi, precum şi ale regulamentului său de organizare şi funcționare". De asemenea, potrivit art. 19 alin.4 din aceeaşi lege „în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun".

Art. 21 lit. e din Legea nr. 192/2006 prevede faptul că Consiliul de mediere îşi acoperă cheltuielile de organizare şi funcționare din sume rezultate din activitatea Consiliului de mediere, stabilite prin Regulament. Art. 9 lit. b din Regulamentul de Organizare şi Funcționare a Consiliului de Mediere prevede faptul că Consiliul de Mediere îşi acoperă

cheltuielile de organizare şi funcţionare şi din taxele profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Prin art. 2 din Hotărârea Consiliului de mediere nr. 1307/14.12.2008 s-a stabilit faptul că taxa anuală de administrare a Tabloului mediatorilor este în cuantum de 400 de lei şi că aceasta se datorează de către toţi mediatorii autorizaţi înscrişi în Tabloul mediatorilor, începând cu anul următor celui în care s-a emis hotărârea de autorizare. De asemenea, s-a prevăzut faptul că această taxă se plăteşte integral, până la 31 martie a anului pentru care se datorează, cu excepţia primului an în care poate fi plătită până la 30 iunie a anului pentru care se datorează.

Prin Hotărârea Consiliului de Mediere nr. 196/25.02.2012 (f.16-17) în cuprinsul art.5 s-a prevăzut faptul că art. 2 din Hotărârea Consiliului de mediere nr. 1307/14.12.2008 se modifică în sensul că se stabileşte că taxa anuală profesională este în cuantum de 300 de lei. Această taxă se datorează de către toţi mediatorii autorizaţi începând cu anul următor emiterii hotărârii de autorizare, putând fi achitată semestrial în 2 cote părţi egale.

Prin cererea formulată de către numitul şi înregistrată la reclamantă sub nr. 1782/01 la data de 28.06.2010 (f.24) acesta a solicitat autorizarea ca mediator, menţionând că îşi va exercita activitatea de mediator în birou de mediator. Totodată, s-a angajat să achite întocmai şi la termen eventualele taxe hotărâte de Consiliul de Mediere, să participe la diverse cursuri de formare continuă în domeniu şi întâlniri specifice profesiei de mediator şi să respecte hotărârile consiliului.

Din înscrisul de la fila 25 reiese faptul că la data de 23.07.2010 a fost înfiinţat Biroul de Mediator luându-şi angajamentul să achite întocmai şi la termen eventualele taxe hotărâte de Consiliul de Mediere şi să respecte întocmai hotărârile consiliului.

Prin urmare, raportat la aceste înscrisuri şi având în vedere dispoziţiile legale anterior evocate, instanţa a considerat că în speţă Consiliul de mediere, în calitate de organism central, în exercitarea atribuţiilor sale, poate emite hotărâri prin care să stabilească taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator. Astfel, susţinerea pârâtului în sensul că reclamanta nu îi poate impune să achite această taxa anuală profesională este neîntemeiată.

Instanţa a apreciat că suma pretinsă de reclamantă reprezintă o creanţă certă, existenţa sa rezultând din hotărârile emise de Consiliul de mediere şi din factura seria CM nr. 3167. Creanţa este lichidă, taxele stabilite prin hotărârile Consiliului de mediere fiind datorate de către pârât, raportat la calitatea sa. De asemenea, creanţa este exigibilă, din hotărârile menţionate şi factura anexată reieşind faptul că termenul de plată al debitului a fost împlinit la data introducerii cererii de chemare în judecată.

De asemenea, raportat la dispoziţiile art.5 din Hotărârea Consiliului nr.196/25.02.2012 instanţa a apreciat faptul că factura a fost legal emisă în sarcina mediatorului autorizat (f.53), taxa fiind datorată ca urmare a exercitării activităţii de mediator în cadrul "Biroului de Mediator ".

În ceea ce priveşte cuantumul sumei datorate de către pârât, instanţa a avut în vedere faptul că prin întâmpinarea formulată acesta a invocat faptul că orice creanţă solicitată de reclamantă pentru o perioadă mai veche de trei ani în raport de data introducerii cererii de chemare în judecată este prescrisă, conform prevederilor art. 2517 C.civ. Potrivit acestui text de lege termenul prescripţiei este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen. Instanţa a constatat faptul că reclamanta solicită obligarea pârâtului la plata taxei profesionale anuale aferente anilor 2012-2016. Instanţa a avut în vedere faptul că potrivit art. 5 din Hotărârea nr.196/25.02.2012, taxa profesională trebuie achitată semestrial, până la data de 15 ianuarie, respectiv 15 iulie a fiecărui an. Astfel, 150 de lei din taxa profesională anuală trebuie achitată până la data de 15 ianuarie a anului, iar restul de 150 de lei trebuie achitat până la data de 15 iulie a anului. Faţă de prevederile art. 2524 alin.1 C.civ., instanţa a apreciat faptul că din aceste momente începe să curgă termenul de prescripţie extinctivă. Având în vedere data introducerii prezentei acţiuni, precum şi dispoziţiile antemenţionate, instanţa a constatat faptul că dreptul material la acţiune al reclamantei în ceea ce priveşte taxele anuale

profesionale aferente anilor 2012 şi 2013 este prescris. Astfel, cuantumul sumei datorate de către pârât reclamantei este de 900 de lei şi reprezintă contravaloarea taxelor anuale profesionale aferente anilor 2013-2016.

Pentru aceste considerente, instanța a admis în parte cererea formulată de către reclamanta Consiliul de Mediere în contradictoriu cu pârâtul – Birou de mediator, a obligat pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 900 lei, reprezentând debit restant şi a respins în rest cererea, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat ***apel*** pârâtul BIROU DE MEDIATOR, solicitând admiterea apelului şi respingerea acțiunii formulată de intimatul Consiliul de Mediere.

În motivarea căii de atac exercitate, apelantul arată că instanța de fond nu a motivat aspectele invocate în întâmpinarea formulată, cauza fiind soluționată în mod greşit, eronat şi cu superficialitate. Susține, în continuare, că cererea introductivă este inadmisibilă, nefondată şi netemeinică. De asemenea, solicită ca la soluționarea prezentului apel să se aibă în vedere şi argumentările şi motivele pe care apelantul le-a formulat şi le-a detailat în întâmpinarea depusă la dosar în primă instanță.

A.) În ceea ce priveşte aspectele cu privire la excepțiile pe care instanța de fond a omis a le verifica din oficiu, apelantul arată următoarele:

1. Lipsa calității procesual active a intimatului Consiliul de Mediere, deoarece nu există o hotărâre a instituției în baza căreia s-a decis acționarea în instanță a formelor de exercitare a profesiei în vederea recuperării unor aşa-zise creanțe ce reprezintă taxe profesionale pe perioada 2009-2016.

Conform art.19 alin.(4) din Legea nr.192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator: "În exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun", prevedere ce nu a fost respectată, aşa cum rezultă din procesul-verbal al şedinței ordinare din data de 10.03.2017 (pag.5-6). De asemenea, conform Legii nr.192/2006 preşedintele nu are astfel de atribuții de a angaja instituția în procese în instanță fără a supune la vot şi a adopta o hotărâre în cadrul organismului de tip colegial. Aceasta cu atât mai mult cu cât acțiunea de față are în vedere şi recuperarea "taxelor anuale" din perioada mandatelor unor consilii anterioare ce au făcut obiectul unor hotărâri total diferite prin conținut şi sancțiuni.

2. Lipsa dovezii calității de reprezentant al numitului Mitroi Mugur Bogdan, persoana care a formulat cererea în numele intimatului, sens în care apelantul anexează soluția pronunțată de Judecătoria Oradea în dosarul nr.5719/271/2017 materializată în Hotărârea nr.1679/22.06.2017.

3. Deşi apelantul a arătat în întâmpinarea depusă că însăşi cererea introductivă este inadmisibilă, motivat de faptul că Legea nr.192/2006 nu prevede la niciun articol o obligație a mediatorului de a achita vreo "taxă profesională", instanța de fond a trecut peste această excepție fără vreo motivare justă.

B.) Referitor la hotărârile Consiliului de Mediere privitor la aşa zisă "taxă profesională", apelantul arată următoarele:

În întâmpinarea formulată s-au detailat aspectele cu privire la acele hotărâri pe care le-a adoptat Consiliul de Mediere. Astfel, în perioada 2008-2017, printr-o serie de hotărâri emise de intimat, aşa zisă "taxa profesională" a fost modificată sub aspectul denumirii, cuantumului şi conținutului său. Totodată, termenele de plată au fost diferite, ca şi sancțiunile pentru neplata acesteia. O parte a acestor hotărâri au fost anexate cererii de chemare în judecată. Intimatul a omis, în mod voit, însă să anexeze şi Hotărârea nr.20/31.05.2014, care operează pentru perioada cuprinsă între 31.05.2014 - 12.04.2016, deci pe o perioadă foarte importantă şi necesară în dezlegarea pricinii de față.

Prin Hotărârea nr.20/31.05.2014 Consiliul de Mediere defineşte taxa anuală profesională ca fiind taxa datorată de fiecare mediator autorizat în vederea asigurării veniturilor necesare administrării Tabloului mediatorilor în conformitate cu cerințele legii. Totodată, detaliază activitățile ce urmau să fie realizate din sumele încasate, precum şi

sancțiunile aplicabile mediatorilor în caz de nerespectare a obligației de achitare a taxei. Astfel, în art. 2 sunt enumerate activitățile prestate, iar în art. 4 sancțiunea neîndeplinirii obligației. Mediatorii care nu şi-au achitat taxa au suportat restricțiile prevăzute în acest articol. Pe de altă parte, apelantul arată că nu cunoaşte dacă au fost efectuate toate activitățile descrise în hotărâre deoarece nu a fost publicat sau nu a primit un raport de activitate privind realizarea acestora.

Deşi în întâmpinarea formulată în prezenta cauză apelantul a arătat instanței de fond (pag.5, pct.8) că această hotărâre nu a fost depusă odată cu înaintarea cererii şi cu toate actele anexe, instanța de fond nu a dispus depunerea acestei hotărâri, astfel aflarea adevărului a fost lezată în acest mod.

În opinia apelantului, Consiliul de Mediere nu poate solicita taxa profesională aferentă perioadei mai sus menționată întrucât neplata taxei nu îi dădea dreptul să procedeze la recuperarea ei, ci doar să sancționeze mediatorul conform art.4 din Hotărârea nr.20/31.05.2014.

Învederează că în perioada cuprinsă între 13.04.2016 şi până în prezent, operează hotărârile nr.15/13.04.2016 şi nr.30/08.08.2016. Pe lângă faptul că aceste două hotărâri nu mai prevăd o descriere a activităților ce urmau a fi prestate pentru mediator, cu excepția celei referitoare la administrarea Tabloului, apelantul precizează că acest serviciu nu a fost prestat de către Consiliul de Mediere. Ultima actualizare şi publicare concretă a Tabloului cu lista Mediatorilor autorizați în Monitorul Oficial, aşa cum prevede art.12 alin.(l) şi (3), datează din aprilie 2015, se încercă în momentul de față reactualizarea tabloului mediatorilor.

Pe de altă parte, aşa cum prevede Hot. nr.30/08.08.2016 şi Statutul profesiei, neplata "taxei profesionale obligatorii" constituie abatere ce se sancționează disciplinar (suspendarea sau încetarea calității de mediator), cele două acte cu caracter normativ neprevăzând acționarea în judecată a formelor de exercitare a profesiei în vederea recuperării unor aşa-zise creanțe reprezentând "taxe profesionale".

Precizează că argumentul referitor la asumarea de către apelant (în cuprinsul cererii tip impusă de intimatul Consiliul de Mediere la momentul autorizării) a angajamentului de a achita taxele stabilite prin hotărârile Consiliului de Mediere nu poate fi reținut ca izvor al obligației de a plăti taxa profesională facturată de către intimata. Achiesarea la conținutul cererilor tip semnate de apelant a avut în vedere, fără îndoială, acele taxe ce reprezintă servicii precizate şi prestate în mod real mediatorilor în calitate de beneficiari şl în limitele stabilite de Legea nr.192/2006 (ex. taxe pentru eliberarea de adeverințe, copii de pe înscrisuri, pentru efectuarea de mențiuni privind schimbare sediu/denumire, etc).

Această "taxă" nu este şi nu poate fi interpretată ca fiind de natura unei cotizații dintr-o asociație profesională (gen Barou, Camera Notarilor, Uniunea Națională a Practicienilor în insolvență, etc.) unde aceasta este prevăzută distinct în legea de organizare a profesiei respective, inclusiv sancțiunea pentru neplata, ei iar membrii săi au dreptul de a-i decide cuantumul, de a aproba bugetul de venituri şi cheltuieli şi de a verifica prin mecanisme de control financiar (comisie de cenzori) modul de cheltuire a fondurilor.

C.) Referitor la factura fiscală emisă, apelantul menționează că factura fiscală nu este întocmită în conformitate cu prevederile legale, ea este emisă pe numele persoanei fizice şi nu pe seama persoanei juridice -Birou de Mediator.

Precizează că a detailat toate aspectele privitoare la această neregulă, însă instanța de fond nu a primit în mod pozitiv această argumentare, din contră a făcut referire (pag.8, alin.6 din sentința civilă atacată) la Hotărârea Consiliului nr.196/2012, considerând că legile şi actele normative emise de Parlamentul României şi Guvernul României (Codul Fiscal, Codul de procedură Fiscală, etc.) sunt de rang inferior față de actele emise de Consiliul de Mediere, ceea ce este absolute greşit şi nelegal.

Față de cele de mai sus, apelantul solicită respingerea cererii înaintată de intimatul-reclamant; fără cheltuieli de judecată.

Prin ***întâmpinarea*** formulată (filele 24-25), intimatul CONSILIUL DE MEDIERE solicită respingerea apelului şi menținerea hotărârii atacate ca fiind temeinică şi legală

În fapt, intimatul arată că în mod corect instanța de fond a admis în parte cererea formulată şi a obligat apelantul la plata către intimat a sumei de 900 lei, reprezentând debit restant.

Cu privire la excepția lipsei calității procesual active, intimatul solicită respingerea acesteia pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 17 alineat 2 din Legea 192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator cu modificările si completările ulterioare, Consiliul de mediere se organizează şi funcționează potrivit prevederilor legii, precum şi ale regulamentului sau de organizare şi funcționare iar potrivit art. 19 alineat 4 din aceeaşi lege, în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun.

Conform art. 21 din Legea 192/2006, Consiliul de mediere îşi acoperă cheltuielile de organizare şi funcționare din venituri proprii, după cum urmează; a) taxele provenind din autorizarea mediatorilor; b) donații, sponsorizări, finanțări şi alte surse de venit, dobândite în condițiile legii; e) încasări din vânzarea publicațiilor proprii; d) sumele provenind din amenzile aplicate ca sancțiuni disciplinare; e) alte sume rezultate din activitatea Consiliului de mediere, stabilite ori regulament.

De asemenea, potrivit art.13 (1) din Regulamentul de organizare şi funcționare, Coordonarea activității executive a Consiliului este asigurată de un preşedinte şi un vicepreşedinte aleşi în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1), (2) Preşedintele coordonează întreaga activitate, reprezintă Consiliul în relațiile cu terții şi este ordonator de credite.

Cu privire la lipsa dovezii calității de reprezentant, intimatul arată că va depune Hotărârea prin care a fost validat preşedintele, astfel că solicită respingerea excepției.

Învederează că potrivit art. 9 din Regulamentul de Organizare şi Funcționare a Consiliului de mediere, aprobat prin Hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007, consiliul îşi acoperă cheltuielile de organizare şi funcționare din următoarele tipuri de venituri: a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor; b) taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Astfel, potrivit dispozițiilor prevăzute de Regulamentul de Organizare şi Funcționare precizate mai sus, Consiliul de mediere a emis hotărârile cu privire la taxe, hotărâri legale ce se află în vigoare, hotărâri pe care le-a depus ca probe în prezenta cauză, obligatorii pentru fiecare mediator autorizat.

Face precizarea, că potrivit hotărârilor Consiliului de mediere fiecare mediator are obligația de a plăti taxa astfel cum şi-a luat angajamentul la autorizarea în profesie aşa cum rezultă din actul de înființare a biroului de mediator.

Subliniază că potrivit dispozițiilor art. 1270 Cod civil, contractul valabil încheiat are putere de lege între părțile contractante, astfel încât prin această dispoziție legală se instituie forța obligatorie a contractului între părțile contractante, conform principiului de drept pacta sunt servanda, iar în baza art. 1170 Cod civil, părțile trebuie să acționeze cu bună credință atât la negocierea şi încheierea contractului, cât şi pe tot timpul executării sale.

Față de cele de mai sus, intimatul solicită respingerea apelului şi menținerea hotărârii atacate ca temeinică şi legală.

Prin ***răspunsul la întâmpinare*** (filele 34-37), apelantul [redacted] - BIROU DE MEDIATOR solicită admiterea apelului şi respingerea acțiunii introductive formulată de intimatul-reclamant Consiliul de Mediere.

Învederează că întâmpinarea formulată de către intimat nu îndeplineşte condițiile prevăzute de lege, aceste act fiind mai mult o oarecare notă, de şedință datorită faptului că prezintă lipsuri majore, intimatul neräspunzând în mod concret la argumentele arătate în cererea de apel şi nu reflectă în nici un fel asupra probelor administrate în apel. De asemenea, apelantul arată că întâmpinarea nu respectă prevederile art.205 Noul Cod de procedură Civilă, în care este definit actul juridic numit întâmpinare, respectiv scopul şi cuprinsul acestuia.

"Întâmpinarea

Art. 205

Scopul şi cuprinsul întâmpinării:

(1) Întâmpinarea este actul de procedură prin care pârâtul se apără, în fapt şi în drept, față de cererea de chemare în judecată.

(2) Întâmpinarea va cuprinde:

a) numele şi prenumele, codul numeric personal, domiciliul sau reşedința pârâtului ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul, precum şi, după caz, codul unic de înregistrare sau codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului ori de înscriere în registrul persoanelor juridice şi contul bancar, dacă reclamantul nu le-a menționat în cererea de chemare în judecată. Dispozițiile art. 148 alin. (1) teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător. Dacă pârâtul locuieşte în străinătate, va arăta şi domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

b) excepțiile procesuale pe care pârâtul le invocă față de cererea reclamantului;

c) răspunsul la toate pretențiile şi motivele de fapt şi de drept ale cererii;

d) dovezile cu care se apără împotriva fiecărui capăt din cerere, dispozițiile art. 194 lit.e) fiind aplicabile în mod corespunzător;

e) semnătura."

1. Referitor la excepția lipsei calității procesual active a Consiliul de mediere, apelantul arată că intimatul nu combate în niciun fel excepția invocată, nu face referire de niciun fel cu privire la procesul-verbal al şedinței ordinare din data de 10.03.2017. Enumerarea şi citarea unor articole din lege nu constituie probă într-un proces civil.

De asemenea, apelantul arată că nu s-a depus şi nici nu se va depune fiindcă nu există, o hotărâre a instituției în baza căreia s-a decis acționarea în instanță a formelor de exercitare a profesiei în vederea recuperării unor aşa-zise creanțe ce reprezintă taxe profesionale pe perioada 2009-2016.

Susține în continuare faptul că intimatul nu are calitatea procesuală activă aşa cum a şi motivat şi a arătat în cuprinsul cererii de apel.

2. Preşedintele nu poate angaja instituția în procese în instanță fără a supune la vot şi a adopta o hotărâre în cadrul organismului de tip colegial. Aceasta cu atât mai mult cu cât acțiunea de față are în vedere şi recuperarea "taxelor anuale" din perioada mandatelor unor consilii anterioare ce au făcut obiectul unor hotărâri total diferite prin conținut şi sancțiuni.

Cu privire la lipsa dovezii calității de reprezentant al numitului Mitroi Mugur Bogdan, persoana care a formulat cererea în numele intimatului, apelantul arată că promisiunea în sensul că se va depune o hotărâre prin care preşedintele a fost validat nu este o probă concludentă, ci mai degrabă o încercare de a duce în eroare instanța, datorită faptului că o asemenea hotărâre nu există, dacă ar fi existat s-ar fi depus la dosar imediat după primirea apelului.

Susține în continuare că preşedintele nu avea calitatea de reprezentant în momentul introducerii cererii de chemare în judecată datorită faptului că acest fapt nu este probat prin mijloace de probă admise de lege.

3. Nici excepția inadmisibilității cererii introductive nu a fost combătută în întâmpinarea depusă, reprezentantul Consiliului pur şi simplu a evitat să răspundă la această excepție, deşi în apel s-a detailat această chestiune foarte importantă, argumentele din apel se susțin în continuare.

Învederează că prin întâmpinarea depusă se pomeneşte de Hotărârea nr.5/13.05.2007 dar în niciun caz nu se face referire la Hotărârea nr.20/31.05.2014, foarte importantă din punctul de vedere al definirii taxei datorate de către mediatori, în vigoare şi în momentul de față, concluzionând că se încearcă în mod voit inducerea în eroare a instanței prin depunerea preferențială a unor hotărâri de către Consiliul de mediere .

Precizează că intimatul Consiliul de mediere nu a depus la dosar acele acte (de regulă hotărâri) ce ar duce la dezlegarea prezentei cauze, mai mult decât atât nici nu reflectă asupra hotărârii mai sus menționată (nr.5/13.05.2014) ceea ce dovedeşte în mod clar şi indubitabil faptul că acțiunea intimatului nu avea alt scop decât colectarea, în mod ilicit, a unor sume de bani.

Cu privire la angajamentul semnat şi în legătură cu obligaţia mediatorului de a plăti anumite taxe, apelantul arată că ar fi o obligaţie justă dar numai şi numai în cazul în care acea taxă este o taxă legal instituită, însă aşa cum apelantul a arătat în toate actele pe care le-a depus taxa a cărei recuperare se încearcă prin prezenta acţiune este o taxă nelegală şi nedreaptă.

Consideră că invocarea art.1170, şi art.1270 din Codul Civil nu are nicio relevanţă în prezenta cauză şi apelantul nu înţelege de ce se invocă în întâmpinarea depusă, întrucât între apelant şi Consiliul de mediere nu s-a încheiat niciun fel de contract, invocarea acestor articole de legi fiind fără rost.

Învederează că autorizarea unei persoane fizice, ca mediator, este un proces prevăzut de lege, mai mult cu caracter administrativ, menţionând că în cadrul acestei proceduri de autorizare nu se încheie niciun fel de contract între persoana ce urmează a fi autorizată şi organul care-l autorizează, deci invocarea celor două articole din Codul Civil mai sus arătate sunt inacceptabile şi fără rost.

4. Susţine în continuare că factura fiscal nu a fost întocmită conform cerinţelor legale, ea este emisă pe numele persoanei fizice şi nu pe seama persoanei juridice Birou de Mediator care posedă cod fiscal separat şi are sediul social distinct de domiciliul persoanei fizice care a fost autorizată. Precizează că apelantul a detailat toate aspectele privitoare cu privire la această neregulă, însă instanţa de fond nu a primit în mod pozitiv această argumentare din contră a făcut referire (pag.8, alin.6 din sentinţa civilă atacată) la Hotărârea Consiliului nr.196/2012, considerând că legile şi actele normative emise de Parlamentul României şi Guvernul României (Codul Fiscal, Codul de procedură Fiscală, etc.) sunt de rang inferior faţă de actele emise de Consiliul de Mediere, ceea ce este absolut greşit şi nelegal.

Faţă de cele de mai sus şi în baza celor invocate în cererea de apel, solicită admiterea apelului şi, în subsidiar, respingerea acţiunii introductivă datorită faptului că acţiunea este nelegală, netemeinică, nefondată şi inadmisibilă, intimatul depăşindu-şi atribuţiile în momentul depunerii cererii de chemare în judecată, neînţelegând că este imposibilă solicitarea unor sume de bani de la mediatorii autorizaţi pentru că acea taxă nu este prevăzută în legea organică, deci de fapt este o taxă nelegală.

Analizând sentinţa apelată prin prisma motivelor de apel invocate, instanţa reţine următoarele:

Se reţine că prin hotărârea apelată a fost admisă în parte acţiunea, respectiv în ceea ce priveşte taxa anuală profesională aferentă anilor 2014, 2015 şi 2016, prima instanţă apreciind că pentru taxa aferentă anilor 2012 şi 2013 dreptul material la acţiune al reclamantului s-a prescris. Cum hotărârea primei instanţe nu a fost contestată şi cu privire la soluţionarea excepţiei prescripţiei referitoare la sumele respective, tribunalul apreciază că această soluţie a dobândit autoritate de lucru judecat, motiv pentru care va analiza hotărârea primei instanţe doar în ceea ce priveşte taxa anuală profesională aferentă anilor 2014, 2015 şi 2016. Referitor la taxa aferentă anului 2014, tribunalul apreciază că momentul în funcţie de care se calculează împlinirea termenului de prescripţie este data sesizării primei instanţe ca dată a exercitării dreptului la acţiune, nu data pronunţării în diferite etape procesuale ceea ce înseamnă că sunt neîntemeiate susţinerile apelantului potrivit cărora este prescris dreptul la acţiune al reclamantului în ceea ce priveşte taxa aferentă anului 2014 raportat la data pronunţării instanţei de apel. Astfel, acţiunea a fost înregistrată la data de 20.03.2017, ceea ce înseamnă că împlinirea termenul de prescripţie de 3 ani se calculează în funcţie de această dată, iar raportat la data înregistrării acţiunii, taxa solicitată pentru anul 2014 nu este prescrisă.

În ceea ce priveşte excepţia lipsei calităţii procesuale active a Consiliului de mediere în promovarea acţiunii care face obiectul prezentei cauze, tribunalul apreciază că, fiind vorba despre o excepţie absolută, în temeiul art. 247 alin. 1 C.pr.civ., această excepţie poate fi invocată pentru prima dată şi în apel.

Cu privire la pretențiile supuse analizei în apel, tribunalul constată că intimatul a emis Hotărârea nr. 196/25.02.2012 prin care, la art. 5, s-a stabilit taxa o taxă anuală profesională în valoare de 300 lei datorată de către toți mediatorii autorizați cu formă de exercitare a profesiei conform Legii nr. 192/2006 şi care sunt înscrişi în Tabloul mediatorilor, începând cu anul următor emiterii hotărârii de autorizare (filele nr. 16- 17 din dosarul primei instanțe). Acest articol a fost modificat prin art. 1 din Hotărârea nr. 30/08.08.2016 prin care s-a stabilit că taxa anuală profesională obligatorie este de 400 lei începând cu data de 01.01.2017 (filele nr. 11 şi 12 din dosarul primei instanțe).

Întrucât taxa anuală profesională care formează obiectul prezentei cauze a fost solicitată pentru anii 2014, 2015 şi 2016, tribunalul apreciază că această taxă este pretinsă în temeiul Hotărârii nr. 196/25.02.2012, această hotărâre producând efecte, conform art. 5 din aceasta coroborat cu art. 1 din Hotărârea nr. 30/08.08.2016, în perioada 2012- 2016.

Potrivit art. 36 C.pr.civ., calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți şi subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății.

Aşa cum s-a arătat mai sus, raportul juridic invocat de intimatul reclamant izvorăşte din Hotărârea nr. 196/25.02.2012, prin art. 5 din această hotărâre stabilindu-se obligația mediatorilor autorizați de a achita o taxă anuală profesională în valoare de 300 lei în favoarea Consiliului de mediere. Prin urmare, constatând că taxa anuală profesională este solicitată de titularul acestei creanțe, tribunalul apreciază că există identitate între reclamantul din prezenta cauză şi creditorul sumei solicitate, excepția invocată de apelant fiind astfel neîntemeiată.

Dispoziția art. 19 alin. 4 din Legea nr. 196/2006 privind adoptarea de către Consiliu de hotărâri în exercitarea activității sale nu se interpretează în sensul că este necesară o astfel de hotărâre pentru promovarea unei acțiuni în justiție întrucât, potrivit art. 30 C.pr.civ., accesul la justiție este garantat oricărei persoane care are o pretenție împotriva unei alte persoane, iar orice excepție de la această regulă trebuie expres reglementată şi este de strictă interpretare. Or, în ceea ce priveşte dreptul la acțiune al Consiliului de mediere nu este prevăzută expres o astfel de condiție, motiv pentru care tribunalul apreciază că este neîntemeiată susținerea apelantului potrivit căreia intimatul nu are calitate procesuală activă de a promova prezenta acțiune în lipsa unei hotărâri a Consiliului prin care acesta să fie autorizat să promoveze prezenta acțiune.

Referitor la excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a d-nului Mitroi Mugur Bogdan, tribunalul constată că, deşi este vorba tot despre o excepție absolută, art. 82 alin. 2 C.pr.civ., prevede expres că această excepție nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac. Este adevărat că, fiind vorba despre o excepție absolută, în temeiul art. 247 alin. 1, prima instanță o putea invoca din oficiu, însă art. 247 alin. 1 C.pr.civ. instituie o facultate pentru prima instanță de a invoca din oficiu excepțiile absolute şi nu o obligație, motiv pentru care neinvocarea excepției respective de către prima instanță nu constituie motiv de nulitate a hotărârii. De altfel, potrivit art. 247 alin. 1 C.pr.civ., şi partea are posibilitatea de a invoca această excepție, însă apelantul nu a uzat de această posibilitate, motiv pentru care, în temeiul art. 82 alin. 2 C.pr.civ., instanța nu poate analiza această excepție în apel.

Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii, tribunalul reține că în susținerea acesteia s-a invocat faptul că nici un text de lege nu prevede obligația mediatorului de a achita o astfel de taxă, însă aşa cum prevede art. 36 teza finală C.pr.civ., existența sau inexistența drepturilor şi a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond. Întrucât susținerile apelantului nu vizează condițiile de exercitare a dreptului la acțiune, ci fondul pretenției reclamantului, tribunalul va analiza aceste susțineri ca apărări de fond şi nu ca o excepție procesuală.

În ceea ce priveşte fondul acțiunii, tribunalul reține dispozițiile art. 17 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 192/2006 potrivit cărora, *în vederea organizării activității de mediere se înființează Consiliul de mediere, organism autonom cu personalitate juridică, de interes public, cu sediul în municipiul Bucureşti. Consiliul de mediere se organizează şi funcționează potrivit prevederilor prezentei legi, precum şi ale regulamentului său de organizare şi funcționare.*

De asemenea, din dispozițiile art. 19 alin. 4 din același act normativ rezultă că *în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun*, iar potrivit art. 21 lit. e, *Consiliul de mediere își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din venituri proprii constând și în sume rezultate din activitatea Consiliului de mediere, stabilite prin regulament.* Aceste din urmă dispoziții legale se completează cu cele ale art. 9 lit. n din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere potrivit cărora *Consiliul își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare și din taxe stabilite prin hotărâri ale Consiliului.*

Așa cum s-a arătat mai sus, taxa anuală profesională aferentă anilor 2014, 2015 și 2016 s-a solicitat în temeiul Hotărârii Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012. Această hotărâre a fost emisă în temeiul art. 19 alin. 4 din Legea nr. 192/2006, iar taxa anuală profesională a fost stabilită în temeiul art. 21 lit. e din Legea nr. 192/2006 coroborat cu art. 9 lit. n din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere. Se reține că din probele administrate în cauză nu rezultă că această hotărâre a fost anulată în prealabil ceea ce înseamnă că, în temeiul art. 19 alin. 4 din Legea nr. 192/2006 care abilitează Consiliul de mediere să emită hotărâri, această hotărâre este valabilă și produce efecte juridice. Cu alte cuvinte, tribunalul apreciază că legalitatea taxei stabilite prin Hotărârea nr. 196/25.02.2012 poate fi analizată doar în cadrul unei acțiuni având ca obiect anularea acestei hotărâri promovată în condițiile legii, însă în prezenta cauză nu s-a formulat o astfel de cerere.

În ceea ce privește Hotărârea nr. 20/31.05.2014 invocată de apelant, tribunalul constată că prin aceasta s-a definit taxa anuală profesională, s-a stabilit destinația sumelor încasate cu acest titlu și sancțiuni pentru nerespectarea acestei obligații. În opinia tribunalului însă, dreptul Consiliului de mediere de a percepe taxa stabilită prin Hotărârea nr. 196/25.02.2012 nu este condiționată de dovada în prealabil a folosirii sumelor respective potrivit destinațiilor stabilite prin Hotărârea nr. 20/31.05.2014 întrucât folosirea sumei conform destinațiilor stabilite presupune mai întâi perceperea acesteia, însă obiectul prezentei acțiuni constă tocmai în plata sumelor de bani care, teoretic, urmează să fie folosite potrivit destinației stabilite prin hotărârea sus menționată. Pe de altă parte, împrejurarea că sumele de bani încasate de Consiliul de mediere cu titlu de taxă anuală profesională nu sunt folosite conform destinației stabilite prin Hotărârea nr. 20/31.05.2014 poate atrage anumite tipuri de răspundere, însă acestea nu formează obiectul prezentei acțiuni.

Sancțiunea stabilită prin art. 4 din Hotărârea nr. 20/31.05.2014 nu înlătură dreptul Consiliului de mediere de a percepe taxa întrucât potrivit art. 1516 C.civ. , care constituie dreptul comun în materie de executare a obligațiilor, creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației. Or, din moment ce prin Hotărârea nr. 196/25.02.2012 s-a stabilit că intimatul are dreptul de a percepe anual de la mediatorii autorizați o taxă profesională în valoare de 300 lei, rezultă că, în temeiul art. 1516 C.civ., acesta este îndreptățit să primească suma respectivă, iar sancțiunea stabilită la art. 4 din Hotărârea nr. 20/31.05.2014 are natura juridică a unei sancțiuni complementare care se aplică pe lângă executarea obligației de plată a sumei stabilite cu titlu de taxa anuală profesională.

Referitor la mențiunile inexacte din factura emisă de intimat, tribunalul apreciază că acestea nu atrag netemeinicia pretențiilor intimatului, întrucât factura fiscală nu are natura unui act juridic care naște, modifică sau stinge raporturi juridice, ci este un document de evidență contabilă fără consecințe asupra valabilității obligațiilor părților. Or, în speță, așa cum s-a arătat, dreptul intimatei de a percepe taxa anuală profesională aferentă anilor 2014, 2015 și 2016 s-a născut din Hotărârea nr. 196/25.02.2012 și nu din factura nr. 3167/11.10.2016.

În consecință, având în vedere toate aceste motive, în temeiul art. 480 alin. 1 C.pr.civ., tribunalul va respinge apelul formulat ca nefondat și va menține sentința apelată.

În baza principiului disponibilității, nu va acorda cheltuieli de judecată, acestea nefiind solicitate.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge apelul formulat de apelantul BIROU DE MEDIATOR, având CIF , cu sediul în în contradictoriu cu intimatul CONSILIUL DE MEDIERE, cu sediul în Bucureşti, Şoseaua Nicolae Titulescu, nr. 88 B, sector 1 împotriva sentinței civile nr. 537/08.05.2017 pronunțată de Judecătoria Satu Mare în dosar nr. 2864/296/2017 ca nefondat.

Fără cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 02.02.2018.

Președinte,
Gelu Mihai Coman

Judecător,
Mihaela Hăprian

pt.Grefier,
Lavinia Cristina David,
fiind în concediu legal de odihnă,
semnează grefier şef secție

Red.M.H./12.02.2018
Tehnored_BER /12.02.2018